

מז מנ"ח סקיד וכן נראה כי כדאי צס' קל"א, היינו דשם מבורח דאפי' בצרכמ"ז שכו"ה מסי' החירו חיל לקר' כדי שלא יבטל הפועל ממלאכה בפע"ב ע"ש, ולפי"ז נראה דלכרמ"ב"ס (בפי"ה סי' דחפלה) דסובר דפועלים כפועלים צעק"ב חל"כ נשאים כפועלים, ה"כ אפי' קראו להם חל"כ עולים, כיון דחכמים מנעו, יש מה דודם לעקור עכ"ל בשו"ת. אך לפימ"כ צלוח י"ב יש לרמ"ז ד"ז, ובל"ז כעו"ש"ב השמיטו הא דפועלים חל"כ נשאים כפועלים, משום דבחוספחא (פ"ב דברכות) ליחא גי' זו כלל דאין כי, ואפי' בצרכמ"ז כ"כ המחבר שם בשם הגמ"י דפנשו חל"כ דרך צני' להקפיד בך ומסחמא אדעתא דכתי' שוכרים פועלים שיצרכו כל צרכמ"ז כדון, וכ"כ צריף ורא"ש עפ"י הירושלמי. וכ"כ נש"כ כשכמה בצרכמ"ז חל"כ דרך צעק"ב להקפיד בך, ואם מקפיד צני' דעתו.

סעיף ה לא יעלו הכהנים לדוכן במנעלים אבל בבתי שוקים שרי ו"ה מחמירין אם הם של שר (הגד"ה פ' הקורא את המגילה) (והנהגה להקל בקצת מקומות).

מז במנעלים, כחצו הפוסקים דחלק קודם נטילה משום דאם טיגע בעת חליפתם לדרך נפילת (סי' ה סי"ח). וע"ש במנ"ח דאם חל"כ טיגע בידיו יבול ליטול הכנן קודם חליפת המנעלים, וקצת הוכחה לה י"ל מהא דאיתא במדרש שחטך ה' חופר מנעלים ביחודים ופגל למעלה. (וכן צרי' יוחנן הסנדלר פשיטא דגם בעת מנאכחו עסק צחו' וביחודים) ואם איתא לדרך נט"י אפי' צלוח טוע בידים, אך ה' אפשר ליתוד יחודים בעת התפירה, ואם נמל יריכס בכל פעם מחי עשו המלאכה, ואכמ"ל. **יז** אבל בבתי שוקים כו', עי' צבי' (צפ"י ח' נמי) דבתי שוקים שרי היינו צחי שוקים ומכנסים יחד שאינם נקשרים חל"כ במחנים נבד. דליכא למיחש צחי לפסיקת דע"ש כנ"ל, ואצטריך לאשמועינן דלא חומא דחקת ריב"ז ה"כ שיענו יחפים ממש בלא שום דבר דרגליהם קמ"ל סי' ע"ש, ולכא"י ז"ע כא"י לומר שיענו יחפים ממש שם נגד הכניעות ולשונם ימכור אדם קורות ביתו ויקח מנעלים נרגנו, (שבת קכ"ט) ומכ"ע כהנ"ה (סי' מ"י) כשטעל מנעליו יבדך שעשה לו כל צרכי דכ"ז שכו"ה יחף א"י ללכת לשוק לעשות לרכיו, ובצ"ב וי"כ דאסור צעק"ב ב' האחרונים דמסיט חל"כ מדרך שעשה לו כ"ל, ועי' מג"א (סי' ט"א סק"י) דמשום צניעות לא ילך כלל יחף (או ואף דמפרש"י (פסחים ק"ב ד"ה ואל חמנע מנעלים לרגליך) שגגלי לחיה כו', משמע דנט"ע חל"כ גגלי, מ"מ בלא סה"כ דין חיה להם כמ"כ בין דין לרין (ע' חת"ס אורח סי' ר"ח) ובס"י ז' אורח ו' בחבתי דממשמעות פשטות הגמ' לא משמע דרק צחי מיידי ע"ש, ומכ"ש צרכמ"ב (פי"ד מחפלה סי') חל"כ עומדים יחפים כבד כ' צבי' בשם כר"מ דכו"ה רק למעט מנעל אבל לא צחי שוקים, ואף דבאמת כ"כ כ' והראשון נראה יוהר ע"ש, מ"מ ק"ק דאצטריך לאשמועינן דלא ה"י חקת ריב"ז שיעלו יחפים דוקא, ואולי י"ל כיון דנש"כ איחקש לעצוד דכ' לשרת ולבדך דמטעם זה יושב פסיל (ע' ע"ז סק"י) ובמנעל חנהות

(מז) ואף דיש לחלק דשעשה קלה כזו עד אחר נשכ"ס ועומד במקום פוחד ונפרס צפ"י ארון הקודש שהכל יודעים דחולק מטעם קדושה שפוקס והצרכה שהצרכה שורה חל"כ ל"ס שם דלעושה אף ציחף ממש ונש"כ הו"י שם בצומה דהרי"ה מוכיח מכלל דמוכר ליכנס צבי"כ צעק"ב ע"ש, אבל אף כן כוונה לאזהרתי שלישי' למאז מקור על הכר' צרי' דוקא יחף ממש, אבל כפי דברי הרי"ה הנו"י מקור גם לכו"ה חל"כ דלא נטעה לומר דהא דאצטריך ריב"ז לחלק מנעלים הקדש ה"י דוקא יחף, דה"ל מנעל גידול לא ה"י לו לחלק דגל"ה ל"ה נכנסו לצידי צנעל, אי כיון דמקדש ה"י הנשכ"ס בלא מנעל דכר' ה"י אסור ליכנס במנעלים. בידאי ה"י גם במדינה טריגים בחליפת המנעל, ומה ה"י לריב"ז לחלק, ומה ה"י לומר דהתקנה ה"י יחף

ח"כ

שעל רגלי' אסור אפי' ליכנס לטר כצות, וצירושלמי (פי' דפסחים) איחא רבנן שלפו סנדליהן חתה האנף של כר כצות, ובשקלים פ"ה מ"א דהכנסו חייבים ליתן צצמ"ק יחף שלא יכא חוק צני' לרלפס ושלח יכא יחור צנדים, סד"ל לומר משום נזר שלא ילך לישא כפ"ס במנעלים חיקן ריב"ז שיענו יחפים ממש קמ"ל דלא, ולפי"ז אפשר דבאמת מסי' כ' כרמ"ב"ס דעומדים יחפים, סיוט ממש דלא ככר' מנוח הנו"י, ונפמ"כ (צפ"י ד' ח"ה ג') דהא דכ' כרמ"ב"ס. (פי"ד סי' דחפלה) דבשחרית רוחן פניו ידיו ורגליו משום דצימיו הלכו במקומו יחפים אפי' בשוק, י"ל דמסי' כ' עומדין יחפים כלאורחא דמיחא חל"כ, רוחן המנעלים נשאר ממילא יחף, ועי' צבי' שהבי' (בשם בעל החמיד) דלא מצינו מי שכתב בל"ך נרחון רגליו (הכנסים לנשי'י) אבל כן נכנו צלוח הארלות ומנהג ישראל חורס הוא עכ"ל, וכצ"י כ' ואלו לא ראינו מעולם מי שנהג כן וכי' צד"מ, ולפמ"כ י"ל דבעל החמיד מיידי ממקום שהולכים יחפים, וכמ"כ דרך כהנו צלוח הארלות.

יח רמ"א ונהנו לסקל כו', ונראה קצת טעם נזכר כמ"ס כצ"י דדוקא בסנדל יש חשש שיחלוצו עליו צצמ"ה חל"כ לא יבד לקשר, וכיון דאין חשש טעם זה לא חקין ריב"ז ע"ז ע"ש, לפי"ז אפי' הם של שיר לא נכנסו בכלל התקנה, ודוקא על מנעל נזר, אבל לא על צחי שוקים.

סעיף ו אע"פ שנמלו הכהנים ידיהם שחרית חזורים ונוטלים ידיהם עד הפרק שהוא חבור היד והזרוע והלוי יוצק מים על ידיהם וקודם לכן יטול הלוי ידיו ולא נהנו הלויים לישל ידיהם חתה רק סמנו על גמלתן שחית:

יט חזרין ונטלין כו', בסופה (ל"ח) אשמוכה אקרא שאל יריכס קודם וברו חל"כ ד', היינו כשחשאו ככנס יריכס ל"כ יקדשו חל"כ חידים חתה צנטי' ונ"ס צח"ס וצ"י, ואין להקשות מני' דלכנסים נאמר דילמא לכל ישראל דפורשים כפ"ס צתפנה כמו שמינו צב"כ מקראות דהתפללו צפרישת כפ"ס, ואצטריך חל"כ חתה צפרישת כפ"ס משום דכאוס"ע עושים כן (כמ"ס צבי' פ"ט), אבל ז"א מדכתיב וברו חל"כ חל"כ, משמע דקאי על צרכה דוקא שכו"ה י"כ לכנסים שצריכים נט"י, ומכלשון טעלים יריכס ש"כ המחבר שכו"ה כלשון הגמ' כל כהן שלא נמל ידיו, מוכח דצנין נמילס צמים, ולא צמירי דמנקי לצד, כמ"ס כמהצד חל"כ וכלוי יוצק מים כו', וגם מהא דצנין שיהא כנעילס עד הפרק דכ' כרמ"ב"ס כמו כהן המקדש ידיו לעצוד כמו מוכח דדוקא צמים, ומסי' כ' האחרונים דצנין נמילס בכלי וכה נצרא ורביעי' להכ"ס, ושלא יסיו המים משחכים מצריח,

כ וכלוי יוצק כו', עי' צבי' שרי טא"י טעם למנהג זה עד שמתא צוהר ע"ש, ולכא"י י"ע הלא בקדושין (כ"ב) מבורח דרמיח' הוא מענין שיריה, וכי"פ איחא (בצחים י"ח ובחמוד כ"ו) דכו"ה מצודת הכוכב מן וילוי עליך וישרחון פ"ס, כרי דמלוס כוא על כלויס (מז) ובס' פענה דא (סוף קרח) כ' ויצד כלוי וגו' כרי כבד נאמר

כבה"ס

ממש, דאולי היו חלוצים בחליפת המנעלים, וכמ"ס אצטריך הנהגת שלישי' הלאה, ולזה מוכיח בהנמ"י מדקדקו צנטי' הפעם דחליפת מנעל משום שחל נפסקה לו ראוה, מוכח דאף צמדיה ל"ה חושבים לחליפת מנעל צתה נשי'י, ודוקא כהר הכית משום קדושה המקדש, והחקין ריב"ז לחליפת מנעל דוקא משום פסיקה ראוה, חל"כ צחי שוקים שאין חשש זה מוכח.

(מז) ונראה שצ"י היקשה באתה מנח"ה, דהא דרמיח' הוי שירות דמיחא בקדושין, הוא מצננות העבד לרבו, חל"כ הלויס ל"ה עבדים להכנסים, דגם כלויס כחיי הבדיל ד' חל"כ כהן הלוי, והיו אף צמדי להכנסים לעצוד המקדש, אבל לא שיהנו בהם הכהנים מנהג עבדים, ועי' רש"י (במדבר כ' ו') ושמה אורח מהו השירות ושמה חל"כ משחכים וכו'.

כ 2

הדפסה ברזולוציית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה
אורח נאמן - ג אוירבאך, מנחם נתן נטע בן שלמה עמוד מס': 162 הודפס ע"י אוצר החכמה